

jate silmist ära. Nemad hakkasid aknate külge koputama, ajasivad rahvast ülesse, pärisivad järele, kus poole Rootsilased olid pagenud. Igal pool pandi küündlaid põlema, ja kui nemad kaa meilt tuliwad Rootsilast järele pärima, ütles minu mees, neid teist poolt küla juba ärasõitnud, mis otsuse peale naad warsi äraruttasid, et waesid mehi kätte saaksid. Mu mees läks uulitsa peale, kuhu palju rahvast oli kogunud, aga mina jäin koju ja waatasin aknast. Siis tuli mulle Rootsi-meese meele, kes möldri juure oli forterisse läind, kas ta alles pidi seal olema.

Talli ümber oli waikne asi; — wähä aja toga kuulsin kärinat, üks käis, tuli paistis talliaknast, siis kuulsin üht rasket hoopu, warsi selle järel hädakisa ja hullu-pööra hobuse möllamist. Ei läind palju aega, nägin mina möldrit rutu tallist maja poole lippawa, firwes käes, Rootsilase moonafot kaenla al, ja hal wat oli seljas.

Külm wärin käis mu läbi liikmete, ma ootasin pitki silmi oma meesterahwa kojutulimist. Pea kuulsin jälle talliukse käimist, se-ford

läks keegi talli ilma tuleta. Siis oli jälle kuulda, nagu saaks mõni raske asi mööda maad weetud, üks pandi tasahiljufesti kinni. Pärast tuli mölder jälle tulega talli, hal kuub alles seljas, tahtis wist hobuse sadulasse panna, aga loom ei sallind seda mitte, waid möllas ja bullas tema wastu, et hirm oli kuulda. Wiimaks ajas mölder talli ukse lahti ja saatis hobuse ilma sadulata wäljamine-ma, pea kuuldi uulitsal kabjamüdinat, hobune lastis tuhat nelja külast wälja.

Minu mees tuli koju, ma rääkisin temale, mis ma olin näinud ja kuulnud, ei mõistnud me' mõlemad sest midagi head arwata, aga siiski süda ei annud awalikult seda öelda, mis meel mõtles; kes teab mis ma selle eest oleksin hea meelega äraannud, kui ma waest Rootsimeesest ei oleks saatnud minema, öö otsa ei tulnud und minu silmi. Hommiku wara kui ma ukse alla astusin, wahtis Pastjon talliaknast meie poole, kui ta mind nägi, teretas ja ütles: „Noh, täna ööse oli jälle hea kära lahti, kas teie olete kaa larmi kuulnud?“